

Comunicarea între creștinii credincioși

De ce trebuie să ținem seama pentru o comunicare reușită?

Johannes Philippus Fijnvandraat

© EPV, Online începând de la: 14.09.2019, Actualizat: 14.09.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Cu toate mijloacele noastre de comunicare aproape desăvârșite înțelegerile greșite, dezbinările și diferențele de păreri între oameni devin tot mai mari în timpul acesta, în loc să devină mai mici! Evident obstacolele nu sunt de natură tehnică, care stau în calea unui schimb de idei bun între oameni. Aceste obstacole nu trebuie căutate în mijloacele de comunicare, ci în oamenii care vor să intre în legătură unul cu altul. Mijloacele de comunicare, fie că este vorba de hârtie, de telefon, sateliți în univers sau altceva, sunt în ele însele lucruri total neutrale. Însă problema constă în aceea că din hârtie, chiar și din hârtia pentru scrisori cu antet colorat, și din celelalte mijloace de comunicare se pot face utilizări rele. Este important să ne concentrăm la condițiile pentru o comunicare roditoare și bogată în binecuvântare. Înainte să facem aceasta este însă necesar să ne îndreptăm atenția spre o însușire remarcabilă a comunicării.

Orice comunicare este subiectivă într-un anumit sens

Când doi oameni vorbesc unul cu altul, de ambele părți este o chestiune subiectivă, aceasta înseamnă, pentru ambele părți nu este numai o simplă experiență exterioară, ci înainte de toate lucrurile este o *experiență lăuntrică*. Dacă eu ascult pe cineva, ceea ce primesc din cele spuse va fi determinat prin capacitatea *mea* de percepție, prin capacitatea *mea* de judecată, prin aptitudinile *mele* de înțelegere în a prelucra, aplica cele spuse, etc. Dacă doi oameni aud aceleași lucruri, totuși ei încă nu aud la fel. Unul va înțelege cuvintele următoare cu totul altfel decât celălalt: „Doctorul a spus, notarul ar fi un om foarte amabil.” Ceea ce eu înțeleg din aceste cuvinte depinde de părerea mea despre notar și despre doctor! Multe greutăți între credincioși sunt cauzate de această însușire a comunicării, subiectivitatea. Un frate sau o soră spune ceva, alți doi credincioși aud din aceasta două lucruri diferite și deduc din aceasta concluzii total diferite, și deja s-a născut o diferență de păreri. Dacă la aceasta se adaugă factorul neîncredere, atunci imediat urmează acuzări reciproce de nesinceritate, minciună și câte altele!

Condiții pentru un schimb de idei bun între credincioși

1. O primă premisă este *claritatea (inteligibilitatea)*

Cu adevărat, nu trebuie să vorbești „în limbi”, ca să nu fii înțeles de ceilalți. O vorbire tare și bine articulată sau chiar țipătul desigur nu sunt o garanție pentru o înțelegere bună! Omul natural nu înțelege lucrurile care sunt de la Duhul lui Dumnezeu, chiar dacă sunt rostite cu glas tare și clar. Dar și pentru credincioși se poate vorbi sau scrie o vorbire neinteligibilă. De aceea necesitatea inteligibilității are următoarele consecințe:

- a. Trebuie să te transpui în lumea gândirii și simțămintelor celuilalt (sau celeilalte). Aceasta necesită atenție, efort și autodisciplinare. Acest factor este inclus și în cuvintele apostolului Pavel: „M-am făcut față de iudei ca iudeu, ... Față de cei slabi m-am făcut slab.”

- b. Trebuie să te exprimi clar și să eviți să vorbești neclar. Evanghelistul Luca arată clar aceasta în Luca 1.3.
- c. Vorbirea omenească este o chestiune a duhului și nu numai a sentimentului. De aceea vorbirea noastră ar trebui să fie stăpânită de o minte sănătoasă.

2. O a doua condiție preliminară este o *ascultare atentă*

Când se primesc informații trebuie să asculți bine și lăuntric. Pentru aceasta ar trebui să încerci să te transpui corect în gândurile și simțămintele celuilalt. Și aceasta înseamnă să-ți dai osteneala și să nu fi egoist.

3. În afară de aceasta comunicarea este o chestiune de *voință*

În cazul comunicării reciproce trebuie să te deschizi pentru celălalt și prin aceasta să dezvălui punctele vulnerabile proprii, dacă este necesar. Aceasta înseamnă că ești pregătit să te lași *rănit*. Unele comunicări între credincioși nu reușesc deoarece nu ești gata să te deschizi pentru celălalt. Te temi să nu pierzi terenul propriu, să nu-ți pierzi fața sau convingerea proprie, cu urmarea că te porți deosebit de convulsiv (îndârjit) și neînduplecat și nu spui cu adevărat ceea ce gândești sau simți. În cazul părerilor diferite aceasta conduce la o împietrire regretabilă a punctelor de vedere.

Să te lași vulnerabil înseamnă, printre altele:

- a. Să nu acoperi propria nesiguranță prin afirmații solemne categorice, care neagă posibilitatea existenței unei greșeli sau rătăcirii proprii. Pavel permite în 1 Corinteni 1.16 să i se pună întrebări, scriind: „Încolo, nu știu dacă am mai botezat pe cineva.” Tocmai prin aceasta expunerile lui au fost întărite!
- b. Nu tăcea, pentru a ocoli reproșurile personale. Avraam a tăcut, atunci când faraon i-a reproșat minciuna lui pe jumătate (Geneza 12.18-20). Abia după ce el a făcut pentru a doua oară aceeași greșală ajunge să spună adevărul complet (Geneza 20.11,13).
- c. Să dai celuilalt o șansă reală să se apere, să poată contrazice părerile tale sau să critice. Este un obicei rău, ca după ore îndelungate de discuții despre tot felul de lucruri la despărțire, când nu mai rămâne mult timp să ripostezi, să pui în discuție neplăcerile propriu-zise. Fraza, „ah, ce mai voiam să-ți spun ...” – cu toate că tocmai pentru aceasta s-a promovat discuția – dovedește de cele mai multe ori lipsa de sinceritate! Din același motiv și prezentarea în grabă a câtorva remarci critice după terminarea strângerii laolaltă, când aproape nu mai rămâne timp pentru discuție detaliată, este un refuz clar de a permite să te expui pe tine însuși la întrebări. Se abuzează de factorul timp, ca să te acoperi pe tine însuși! Matei 18.5 învață cu următoarele cuvinte: „Du-te și ...”, că pentru aceasta trebuie rezervat un timp deosebit!
- d. Să recunoști și să numești chiar de la început locurile slabe proprii, acolo unde este

necesar, în mod cinstit sau chiar dacă pare numai a fi necesar. Petru nu se dă în lături să explice, că în scrierile lui Pavel găsim unele lucruri care sunt greu de înțeles, și prin aceasta mărturisește cu modestie propria slăbiciune (vezi 2 Petru 3.15,16). Tocmai prin aceasta el arată locul cuvenit învățătorilor falși aroganți și lipsiți de modestie!

- e. Să nu te ridici deasupra altora cu fraze evlavioase de forma „Domnul mi-a arătat clar” și în felul acesta să faci propria părere obligatorie pentru ceilalți. Cine are o altă părere în chestiunea respectivă, primește dinaintea ștampila că el face parte din aceia care se împotrivesc voii Domnului. Pavel ne dă o imagine măreață în 1 Corinteni 7.40 despre felul cum ar trebui să fie. Să se ia seama în mod deosebit la cuvintele „părere” și „gândesc că și eu”, care nu discreditează pe ceilalți, dacă ei nu gândesc ca el.

David ne oferă un model foarte frumos, despre felul în care noi ar trebui să ne lăsăm puși la îndoială, când în Psalmul 139.23,24 spune: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine o cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!”

Deci comunicarea bună este și o chestiune a *voinței noastre*. Acolo unde lipsește voința de a renunța la propriile puncte de vedere, atunci când ni se arată că suntem greșiți, atunci chiar și o comunicare desăvârșită este fără roade! Așa spune Domnul Isus: „Dacă cineva vrea să facă voia Lui [a lui Dumnezeu], va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17). Locuitorilor Ierusalimului El a trebuit să le spună: „Nu ați vrut”.

4. Comunicarea roditoare este legată de valorile morale

Ca să nu conducă la rătăcire, comunicarea trebuie să fie legată cu *sinceritatea*, cu *adevărul* și cu *încrederea*. Aceasta este valabil atât pentru cel care vorbește cât și cel pentru care ascultă. Pentru ascultarea corectă a mesajului lui Dumnezeu este valabil: „Lumina răsare în întuneric pentru cei dreți” (Psalmul 112.4). Scriitorii Bibliei au fost conștienți de cerințele morale care sunt puse unei comunicări. Pavel putea spune: „Spun adevărul în Hristos, nu mint, conștiința mea mărturisind împreună cu mine în Duhul Sfânt” (Romani 9.1). Ioan spune în Ioan 19.35: „Și cel care a văzut acestea a mărturisit, și mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul.”

5. O comunicare bună trebuie să stea sub controlul îngrijirii pastorale pentru ceilalți

Aceasta înseamnă, printre altele, că noi nu suntem chemați ca în toate situațiile să punem pe masă toate argumentele înaintea tuturor. Marele Învățător ne dă în privința aceasta un exemplu clar: „Am încă multe să vă spun, dar nu le puteți purta acum” (Ioan 16.12). Multe neplăceri nu ar fi avut loc între credincioși, dacă s-ar fi acordat mai multă atenție acestui model divin. Cât de puțin se ține seama deseori de caracterul și împrejurările care influențează capacitatea celorlalți de a primi lovituri. Cât de des ne comportăm ca un elefant din magazinul de porțelanuri! În fraza „I-am spus [lui] adevărul” ar trebui câteodată să punem

accentul pe „lui” în loc de a-l pune pe „adevăr” și apoi să ne gândim bine cine și ce este *el*. Desigur aici poate sta și „ei” sau „lor”! Este el un pacient care suferă cu inima și de aceea este sensibil emoțional și ca urmare a suferinței lui se enervează repede? Sau eu am o natură insensibilă și o însușire deosebit de bună de a suporta lovituri, deoarece am avut parte de o educație aspră și severă? Sunt eu de aceea cu pielea mea groasă cel potrivit pentru a atinge o natură blândă, sensibilă? Sau invers, sunt eu așa de ușor agitat, că pentru mine ar fi mai bine să tac, decât să spun ce este necesar celuilalt?

Pe scurt, frați și surori, să ne gândim mai mult că pentru o comunicare roditoare este necesară o *grijă mare* în relațiile unii cu alții. Probabil am putea da epistolei către Filimon o explicație măreață a înțeleșului tipologic și evanghelistic care rezultă din aceasta ..., în timp ce în comportarea noastră proprie arătăm clar că nu am înțeles nici o iota din modelul practic măreț al unei comunicări sus-puse și bune, care ne este dată în epistolă prin apostolul Pavel și înainte de toate prin Duhul Sfânt.

Chiar dacă cineva este de la natură o persoană iute din fire și un fanatic, el sau ea se poate cu toate acestea schimba, prin aceea că el sau ea se „hrănește” din modelul mare, pe care Domnul Isus ni l-a dat în discuțiile sale cu oamenii. Un exemplu deosebit vedem în viața fanaticului Pavel. Cu privire la caracterul lui natural să se ia seama între altele la Faptele apostolilor 9.1 și la cuvintele „peste măsură” din Faptele apostolilor 26.11!

Tradus de la: [Kommunikation unter Christen](#)

Titlul original: „Gedankenaustausch unter Brüdern”
din *Hilfe und Nahrung*, Editura Ernst-Paulus-Verlag, 1988, pag. 55–62.

Traducere: Ion Simionescu